

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 13 grudnia 2013 r.

Poz. 3444

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.491.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 11 grudnia 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XXVI-305/2013 Rady Miejskiej w Olsztynku z dnia 10 października 2013 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Olsztynek - w części dotyczącej § 5 ust. 3 i 4, § 7 ust. 2 pkt 4 lit. a) w zakresie wyrazów: „w granicach opracowania planu zezwala się na lokalizację stacji transformatorowej 15/0,4 kV oraz innych urządzeń związanych z siecią elektroenergetyczną w przypadku gdy lokalizacja tych urządzeń nie naruszy ustaleń planu oraz przepisów odrębnych. Dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej na terenach przeznaczonych pod zabudowę.”, § 7 ust. 2 pkt 5 lit. a) - w zakresie wyrazów: „Dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na terenach przeznaczonych pod zabudowę.”, § 7 ust. 2 pkt 6 lit. a) w zakresie wyrazów: „Dopuszcza się budowę sieci gazowej.” i § 11 ust. 2.

Uzasadnienie:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Miejska w Olsztynku uchwaliła zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Olsztynek.

W zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia uchwała podjęta została z naruszeniem prawa.

Zapis § 5 ust. 3 uchwały stanowi zmodyfikowane powtórzenie zapisów art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.).

Natomiast § 5 ust. 4 uchwały, w świetle art. 27 w związku z art. 7 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami jest zbyteczny, a ponadto narusza w/w przepisy, ponieważ warunki określające sposób korzystania z zabytku, jego zabezpieczenia i wykonania prac konserwatorskich, a także zakres dopuszczalnych zmian, które mogą być wprowadzone w zabytku określa, na wniosek właściciela lub posiadacza zabytku, wojewódzki konserwator zabytków. Stosowne zalecenia zawiera również decyzja o wpisaniu zabytku do rejestru.

Jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny należy pojmować jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej, niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa.

Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (vide: wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21.09.2011 r. sygn. akt II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z 14.10.1999 r. sygn. akt II SA/Wr 1179/98).

Jakiegolwiek bowiem inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (vide: wyrok WSA w Gliwicach z 16.11.2009 r. sygn. II SA/Gl 522/09).

Ponadto, przedmiotowa uchwała w części:

- § 7 ust. 2 pkt 4 lit. a) w zakresie wyrazów: „ w granicach opracowania planu zezwala się na lokalizację stacji transformatorowej 15/0,4 kV oraz innych urządzeń związanych z siecią elektroenergetyczną w przypadku gdy lokalizacja tych urządzeń nie naruszy ustaleń planu oraz przepisów odrębnych. Dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej na terenach przeznaczonych pod zabudowę”,
- 7 ust. 2 pkt 6 lit. a) w zakresie wyrazów: „Dopuszcza się budowę sieci gazowej”,
- § 11 ust. 2

stanowi przekroczenie władztwa planistycznego i narusza art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zapis § 7 ust. 2 pkt 5 lit. a) w zakresie wyrazów: ” Dopuszcza się lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na terenach przeznaczonych pod zabudowę” stanowi przekroczenie władztwa planistycznego i narusza art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 pkt 1 i 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 i 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm.) w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania i szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu.

Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe, tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenie terenu” należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu dany teren ma służyć. Plan ten w części zapisów wskazanych powyżej, nie wypełnia podstawowych wymogów ustawowych co do jednoznacznego przeznaczenia danego terenu. Dopuszczono, w całym obszarze opracowania planu, lokalizację różnych inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej. Należy zatem stwierdzić, że opiniowane ustalenia planu są nieczytelne i mogą oznaczać niedopuszczalne przemieszczenie różnych funkcji na tym terenie oraz prowadzić do sytuacji nierozgraniczenia terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania i tym samym doprowadzać do konfliktów w zagospodarowaniu danego terenu.

Mając na uwadze funkcję regulacyjną miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jego charakter prawa powszechnie obowiązującego, do którego tworzenia mają zastosowanie zasady techniki prawodawczej, a także skutkujący m. in. tym, że plan miejscowy może stanowić podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, uzasadnione jest twierdzenie, że o sprzeczności przedmiotowej uchwały z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy przesądza już sam sposób zakodowania norm w uchwale, uniemożliwiający jednoznaczne określenie przeznaczenie terenów. Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych (vide: wyrok WSA w Krakowie z dnia 16.06.2008 r. sygn. II SA/Kr 407/08 i wyrok WSA z dnia 24.04.2009 r. sygn. IV SA/Wa 983/08).

Mając powyższe na uwadze, należało rozstrzygnąć jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Jan Maścianica
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski